

Zastavení exekuce

Osoba, která nabyla vlastnické právo k nemovitým věcem s účinky předcházejícími okamžiku vzniku soudcovského zástavního práva, může jednak podat vylučovací žalobu (v řízení o výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva) a následný návrh na zastavení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva, a po tomto odstranění zástavního práva může podat návrh na zastavení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitých věcí. Se zřetelem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení (srov. § 6 o. s. ř.) a hledisko účelnosti tato osoba může postupovat i tak, že podá přímo návrh na zastavení exekuce prováděné prodejem předmětných nemovitých věcí z důvodu podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a § 52 odst. 1 ex. řádu, přičemž tímto postupem nedojde ke zkrácení procesních práv, neboť řízení o zastavení exekuce se vede mezi stejnými účastníky (jako řízení o vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva) a je posuzován stejný okruh rozhodných skutečností. Důvodem, pro který nelze rozhodnutí vykonat, je vlastnické právo této osoby, jež je nabyta s účinky předcházejícími vzniku soudcovského zástavního práva.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 3004/2021-190 ze dne 16.11.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného F. B., narozeného XY, bytem XY, zastoupeného Mgr. T.K., advokátem se sídlem v P., proti povinnému V. F., narozenému XY, bytem XY, zastoupenému JUDr. T.P., advokátem se sídlem v Ch., pro 326 234 Kč s příslušenstvím, prodejem zástavy, o zastavení exekuce, vedené u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 5 EXE 2/2018, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 5. května 2021, č. j. 27 Co 75/2021-159, tak, že dovolání oprávněného směřující proti usnesení krajského soudu v části, ve které bylo rozhodnuto o potvrzení usnesení soudu prvního stupně ve výrocích o náhradě nákladů řízení a nákladů exekuce a ve které bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení, se odmítá; v dalším se dovolání zamítá.

Z odůvodnění:

1. Oprávněný se svým návrhem podaným dne 22. 1. 2018 domáhal nařízení exekuce k vymožení povinnosti podle usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 15. 11. 2017, č. j. 27 Co 305/2017-80, jímž byl nařízen soudní prodej zástavy (bytových jednotek č. XY a č. XY vymezených v budově č. p. XY, která je součástí pozemku p. č. st. XY, a podílů ve výši 3704/44808 a 4829/44808 na společných částech domu a pozemku, vše v katastrálním území XY - dále jen „předmětné nemovité věci“) k uspokojení pohledávky 326 234 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 326 234 Kč od 1. 1. 2014 do zaplacení, nákladů nalézacího řízení ve výši 107 335 Kč a nákladů odvolacího řízení ve výši 24 006,40 Kč za J. K., jakož i k uspokojení nákladů řízení o zřízení soudcovského zástavního práva a řízení o nařízení soudního prodeje zástavy. Soudcovské zástavní právo bylo k zajištění těchto pohledávek zřízeno ke dni 12. 7. 2016 v řízení vedeném u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 11 E 9/2016.
2. Okresním soudem v Chrudimi byl dne 7. 2. 2018 pověřen vedením exekuce soudní exekutor Mgr. P.J. se sídlem exekutorského úřadu v Chrudimi, jenž následně předložil exekučnímu soudu návrh povinného na zastavení exekuce.
3. Okresní soud v Chrudimi usnesením ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 EXE 2/2018-128, exekuci zastavil

(výrok I), rozhodl o povinnosti oprávněného uhradit povinnému náklady řízení ve výši 18 549 Kč (výrok II) a soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 6 655 Kč (výrok III).

4. K odvolání oprávněného Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 5. 5. 2021, č. j. 27 Co 75/2021-159, potvrdil usnesení soudu prvního stupně (výrok I usnesení odvolacího soudu) a uložil oprávněnému povinnost nahradit povinnému náklady odvolacího řízení ve výši 12 366,20 Kč (výrok II usnesení odvolacího soudu). Zdůraznil, že právem, které nepřipouští výkon rozhodnutí prodejem zástavy, se rozumí jakékoliv právo, v důsledku kterého k prodávané zástavě nevzniklo zástavní právo. Povinný proto správně využil návrhu na zastavení exekuce coby účinné obrany proti provedení exekuce, neboť mu nenáležela procesní obrana vyloučením postižených nemovitých věcí z exekuce, jež se týká třetích osob, odlišných od účastníků exekučního řízení. V rámci této obrany zůstalo povinnému zachováno vše, co nemohl uplatnit v řízení o nařízení soudního prodeje zástavy. Ačkoliv byly splněny předpoklady pro zřízení soudcovského zástavního práva ke dni 12. 7. 2016, účinky vkladu vlastnického práva povinného k exekucím postiženým nemovitostem nastaly „v době před zahájením tohoto řízení, tj. dne 22. 6. 2016“. Toto vlastnické právo povinného k nemovitostem představuje právo nepřipouštějící exekuci prodejem zástavy. Námitku věci pravomocně rozhodnuté neshledal odvolací soud důvodnou, neboť v řízení o excindační žalobě šlo o jinou (nepřípadnou) procesní obranu.

5. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal oprávněný dovolání, směřující proti oběma jeho výrokům. První dovolací důvod spatřuje v tom, že odvolací soud pominul rozhodovací praxi odvolacího soudu v otázce samotného charakteru smluvního převodu vlastnictví k nemovitostem, který je dvoufázový, a rozlišuje se právní důvod a právní způsob nabytí vlastnického práva. V druhém dovolacím důvodu oprávněný namítá, že povinný se může domáhat toliko vyloučení postižených nemovitých věcí z exekuce, a teprve kdyby byl v tomto řízení úspěšný, došlo by k zastavení exekuce; povinný excindační žalobu podal, ale byl s ní neúspěšný. Podle dovolatele tak odvolací soud nerespektoval právní názor vyjádřený v usneseních Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2013, sp. zn. 20 Cdo 3747/2011, a ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 5160/2017. Rozpor s druhým z uvedených usnesení vidí dovolatel i tom, že odvolací soud neshledal důvodnou námitku překážky věci pravomocně rozhodnuté, kterou představovalo pravomocné zamítnutí návrhu na vyloučení věcí z exekuce ve vztahu k návrhu na zastavení exekuce. Nakonec dovolatel namítá, že „v daném exekučním řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, v důsledku kterých by po vydání rozhodnutí, které je podkladem pro nařízení exekuce, mělo či mohlo zaniknout právo tímto rozhodnutím přiznané.“ Oprávněný navrhl, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popř. aby napadené usnesení změnil tak, že návrh na zastavení exekuce bude zamítnut.

6. Povinný navrhl zamítnutí dovolání oprávněného. Oprávněný podle jeho názoru chybně dovozuje, že jedinou obranou povinného by v posuzovaném případě měla být žaloba o vyloučení věci z výkonu rozhodnutí. O takové žalobě již bylo rozhodnuto se závěrem, že správným způsobem obrany povinného je návrh na zastavení exekuce, nikoliv vylučovací žaloba. Argumentuje-li oprávněný, že ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) občanského soudního řádu je možno aplikovat pouze pro odstranění zjevné nespravedlnosti, pak právě o takový případ se v posuzované věci jedná, neboť povinný uzavřel kupní smlouvu na nezatížené nemovitosti, přičemž ke zřízení zástavního práva došlo až po uzavření smlouvy a po podání návrhu na vklad do katastru nemovitostí.

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání oprávněného podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

8. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

9. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

10. V části, v níž dovolání směřuje proti výrokům usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo rozhodnuto o potvrzení usnesení soudu prvního stupně ve výrocích o náhradě nákladů řízení a nákladů exekuce a ve které bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení, není dovolání oprávněného přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., podle kterého dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení. Nejvyšší soud proto dovolání oprávněného v uvedené části podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

11. Přípustnost dovolání nemůže založit otázka „dvoufázovosti“ převodu vlastnictví k nemovitým věcem, kdy se rozlišuje právní důvod a právní způsob převodu vlastnictví, neboť napadené rozhodnutí odvolacího soudu na vyřešení této otázky nezávisí. Odvolací soud „dvoufázovost“ převodu vlastnictví k nemovitým věcem nijak nezpochybňoval, podstatnou pro jeho rozhodnutí byla jiná skutečnost, totiž že účinky vkladu vlastnického práva nastaly přede dnem zahájení řízení o zřízení soudcovského zástavního práva.

12. Rozhodnutí odvolacího soudu nezáviselo ani na řešení otázky, že „v daném exekučním řízení ... nevyšly najevo žádné skutečnosti, v důsledku kterých by po vydání rozhodnutí, které je podkladem pro nařízení exekuce, mělo či mohlo zaniknout právo tímto rozhodnutím přiznané“. Odvolací soud totiž „vázanost exekučním titulem“ nezpochybnil, neboť o zastavení exekuce rozhodl z jiných důvodů (viz bod 19 odůvodnění usnesení odvolacího soudu).

13. V projednávané věci byl usnesením Okresního soudu v Pardubicích ze dne 29. 7. 2016, č. j. 11 E 9/2016-25, proti J. K. (proti němuž má oprávněný exekuční titul představovaný vykonatelným rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. 10. 2015, č. j. 124 C 8/2014-97, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 124 C 8/2014-101, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 16. 5. 2016, č. j. 18 Co 178/2016-132, znějící na zaplacení 326 234 Kč s příslušenstvím) nařízen výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na předmětných nemovitých věcech; soudcovské zástavní právo bylo zřízeno ke dni 12. 7. 2016. V. F. (povinný v nyní posuzované věci) uzavřel s J. K. kupní smlouvu ohledně předmětných nemovitých věcí dne 22. 6. 2016 a dne 13. 7. 2016 došlo k zápisu vkladu vlastnického práva pro nabyvatele, ovšem s účinky vkladu vlastnického práva ke dni 22. 6. 2016. Povinný podal žalobu na vyloučení předmětných nemovitých věcí z (této) exekuce, ale s žalobou nebyl úspěšný; podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 11. 7. 2019, č. j. 23 Co 45/2019-148, z důvodu, že musí využít speciální úpravu návrhu na zastavení exekuce, nikoliv procesní žalobu o vyloučení věcí z exekuce.

14. Za tohoto stavu věci závisí napadené usnesení odvolacího soudu jednak na vyřešení otázky, zda pravomocné rozhodnutí o žalobě povinného na vyloučení majetku z exekuce prováděné prodejem nemovité věci představuje překážku věci pravomocně rozhodnuté pro řízení o stejně odůvodněném návrhu téhož povinného na zastavení téže exekuce, a jednak na vyřešení otázky, zda povinný se může úspěšně domáhat přímo zastavení exekuce, nařízené na základě usnesení o nařízení soudního prodeje zástavy, z důvodu, že nabyl vlastnické právo k nemovitým věcem s účinky předcházejícími vzniku soudcovského zástavního práva, nebo zda se může domáhat toliko vyloučení postižených

nemovitých věcí z exekuce. Protože tyto otázky procesního práva nebyly doposud v rozhodování dovolacího soudu vyřešeny, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání oprávněného je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

15. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

16. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ex. řád“) nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

17. Podle ustanovení § 103 o. s. ř. kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

18. Podle ustanovení § 159a odst. 4 o. s. ř. jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

19. Ve smyslu ustanovení § 159a odst. 4 o. s. ř. jde o stejnou věc tehdy, jde-li v pozdějším řízení o tentýž nárok nebo stav, o němž již bylo v jiném řízení pravomocně rozhodnuto, a týká-li se stejného předmětu řízení a týchž osob.

20. Rozhodovací praxe obecných soudů je ustálena v závěru, podle kterého tentýž předmět řízení je dán tehdy, jestliže tentýž nárok nebo stav vymezený žalobním petitum vyplývá ze stejných skutkových tvrzení, jimiž byl uplatněn (ze stejného skutku). Podstatu skutku (skutkového děje) lze přitom spatřovat především v jednání (a to ve všech jeho jevových formách) a v následku, který jím byl způsoben; následek je pro určení skutku podstatný proto, že umožňuje z projevů vůle jednajících osob vymezit ty, které tvoří skutek. Pro posouzení, zda je dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, není významné, jak byl soudem skutek, který byl předmětem řízení, posouzen po právní stránce. Překážka věci pravomocně rozhodnuté je dána i tehdy, jestliže skutek byl soudem posouzen po právní stránce nesprávně, popřípadě neúplně (např. skutek byl posouzen jako vztah ze smlouvy, ačkoliv ve skutečnosti šlo o odpovědnost za bezdůvodné obohacení). Co do totožnosti osob není samo o sobě významné, mají-li stejné osoby v různých řízeních rozdílné procesní postavení (např. vystupují-li v jednom řízení jako žalovaní a ve druhém jako žalobci). Týchž osob se řízení týká i v případě, že v pozdějším řízení vystupují právní nástupci (z důvodu universální nebo singulární sukcese) osob, které jsou (byly) účastníky již skončeného řízení (shodně srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2001, sp. zn. 20 Cdo 463/99, uveřejněného pod č. [60/2001](#) Sb. rozh. obč., rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 20 Cdo 2481/99, uveřejněného pod č. [31/2002](#) Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 20 Cdo 2931/99, uveřejněného pod č. [85/2003](#) Sb. rozh. obč.).

21. V posuzované věci podal povinný vylučovací žalobu (na vyloučení majetku z exekuce prováděné prodejem předmětných nemovitých věcí) i návrh na zastavení exekuce sice na základě shodných skutkových tvrzení a v řízení mezi totožnými osobami (zároveň je při posuzování překážky věci pravomocně rozhodnuté nevýznamné, že vylučovací žaloba byla zamítnuta z důvodu nedostatku aktivní věcné legitimace povinného), avšak podstatné je to, že u obou řízení se lišil předmět řízení v tom, co bylo návrhem požadováno (vyloučení věci z exekuce oproti zastavení této exekuce). Nemohlo se proto jednat o tutéž věc. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani odkaz dovolatele na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 5160/2017, uveřejněné pod č. [27/2019](#) Sb. rozh. obč., neboť v tam vedené věci posuzoval dovolací soud specifickou situaci, „kdy jeden procesní postup a jeho instituty jsou nahrazovány jiným procesním postupem a instituty, které směřují k témuž cíli“ (pozn.: změnou procesních předpisů došlo k nahrazení návrhu manžela povinného na

vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí návrhem na zastavení výkonu rozhodnutí).

22. Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je v řešení otázky překážky věci pravomocně rozhodnuté správné.

23. Z hlediska druhé právní otázky je významné, že v posuzované věci se jedná o druhou fázi soudního prodeje zástavy. Skutečnost, že v řízení o soudním prodeji zástavy jako první fázi soudního prodeje zástavy zkoumá soud pouze to, zda zástavní věřitel doložil zajištěnou pohledávku, zástavní právo k zástavě, jejíž prodej navrhuje, a kdo je zástavním dlužníkem (srov. při obdobné právní úpravě v ustanoveních § 200y až 200za občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2013 např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1467/2004, které bylo uveřejněno pod č. [37/2005](#) Sb. rozh. obč.), neznamená, že by při soudním prodeji zástavy nemohly být uplatněny jiné (další) skutečnosti nebo že by jejich osvědčení nemohlo být zpochybněno. Nemůže k tomu ovšem důvodně dojít v řízení o soudním prodeji zástavy, ale až ve druhé fázi soudního prodeje zástavy, tedy v rámci řízení o výkon rozhodnutí (exekučního řízení) prodejem zástavy [bude-li návrh na nařízení tohoto výkonu rozhodnutí (exekuce) zástavním věřitelem podán], a to zejména prostřednictvím návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí nebo exekuce (srov. například § 268 odst. 3 o. s. ř. a § 55 ex. řádu) nebo vylučovací (excindační) žaloby podané po nařízení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 267 o. s. ř.; právem, které nepřipouští výkon rozhodnutí prodejem zástavy, se rozumí jakékoliv právo, v důsledku kterého k prodávané zástavě nevzniklo (nemohlo platně vzniknout) zástavní právo (srov. Též právní názor vyjádřený v již zmíněném usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1467/2004, nebo v odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1520/2009, které bylo uveřejněno pod č. [67/2011](#) Sb. rozh. obč., a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. 21 Cdo 277/2017).

24. Dále je významné, že zástavní právo vzniklo jako soudcovské zástavní právo. Ve vztahu k řízení o výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva je rozhodovací praxe dovolacího soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2000, sp. zn. 21 Cdo 182/2000, uveřejněné pod č. [55/2001](#) Sb. rozh. obč.) ustálena v závěru, že předpoklad pro nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitostech spočívající v tom, aby bylo prokázáno, že nemovitost je ve vlastnictví povinného (§ 338b odst. 1 o. s. ř.), soud posuzuje podle stavu, jaký tu byl v den zahájení řízení, tj. v den podání návrhu na nařízení tohoto výkonu rozhodnutí u soudu. Změny ve vlastnictví nemovitosti, které nastanou po zahájení řízení, nejsou pro rozhodnutí o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitostech významné. Převede-li povinný nemovitost smluvně na jiného a vzniknou-li na základě pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu jeho právní účinky v době před podáním návrhu na nařízení tohoto výkonu rozhodnutí, je předpoklad pro nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitostech spočívající v tom, aby bylo prokázáno, že nemovitost je ve vlastnictví povinného (§ 338b odst. 1 o. s. ř.), splněn tehdy, dojde-li k zápisu vkladu vlastnického práva pro nabyvatele do katastru nemovitostí až po zahájení řízení o výkon rozhodnutí. Uvedený právní názor má své opodstatnění jen při rozhodování o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitostech. Není jím dotčeno ani právo nabyvatele nemovitosti domáhat se jejího vyloučení z výkonu rozhodnutí (§ 267 odst. 1 o. s. ř.), ani právo oprávněného domáhat se neplatnosti smlouvy, kterou povinný převedl své spoluvlastnické právo (jsou-li tu důvody, pro které je podle zákona smlouva neplatná), popřípadě odporovat uvedené smlouvě. Bude-li žalobě na vyloučení nemovitosti z výkonu rozhodnutí pravomocně vyhověno a dojde-li z tohoto důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. f) o. s. ř., soudcovské zástavní právo od počátku zanikne (srov. § 338e odst. 2 o. s. ř.) a nastane tedy stejný právní stav, jako kdyby na nemovitosti soudcovské zástavní právo nikdy nebylo zřízeno (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1813/2004).

25. Dovolací soud se ve své rozhodovací praxi již (při výkladu pojmu pozdějšího vlastníka pro účely

ustanovení §338d odst. 2 o. s. ř.) věnoval posouzení situace, že byl pravomocně nařízen výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva, jehož pořadí se řídí dnem podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva, avšak s účinky předcházející tomuto dni byl proveden vklad vlastnického práva jiné osoby, byť o vkladu vlastnického práva bylo katastrálním úřadem rozhodnuto až po datu podání návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva. V usnesení ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. 20 Cdo 108/2005, Nejvyšší soud uzavřel, že „není důvod lišit mezi zastavenou (soudcovským zástavním právem) cizí věcí ‚vůbec‘ a tou ‚cizí‘ věcí, jejíž vlastnictví sice povinnému z titulu původně svědčilo, ale která již před zahájením řízení o výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva (tj. před jeho vznikem) byla převedena na třetí osobu (resp. tehdy nastaly účinky vkladu do katastru nemovitostí). Tato třetí osoba není ani vlastníkem pozdějším, nýbrž ‚dřívějším‘, a její nemovitost byla (bez ohledu na to, že případně byly splněny podmínky pro nařízení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva ve smyslu závěrů zmiňovaného judikátu R 55/2001) zastavena jako (vůči povinnému) věc cizí.“ Dovolací soud shledal účelné a praktické, aby třetí osoba mohla dosáhnout zamítnutí návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem nemovité věci, aniž by musela nejprve dosáhnout odstranění zástavního práva v řízení o výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva (vylučovací žalobou a návrhem na zastavení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva).

26. Ze shora uvedeného pro nyní posuzovanou věc vyplývá, že osoba, která nabyla vlastnické právo k předmětným nemovitým věcem s účinky předcházejícími okamžiku vzniku soudcovského zástavního práva, může jednak podat vylučovací žalobu (v řízení o výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva) a následný návrh na zastavení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva, a po tomto odstranění zástavního práva může podat návrh na zastavení výkonu rozhodnutí prodejem nemovitých věcí. Se zřetelem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení (srov. § 6 o. s. ř.) a hledisko účelnosti (vyjádřené např. ve zmíněném usnesení Nejvyššího soudu dne 27. 9. 2005, sp. zn. 20 Cdo 108/2005) dovolací soud dále uzavírá, že tato osoba může postupovat i tak, že podá přímo návrh na zastavení exekuce prováděné prodejem předmětných nemovitých věcí z důvodu podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a § 52 odst. 1 ex. řádu, přičemž tímto postupem nedojde ke zkrácení procesních práv, neboť řízení o zastavení exekuce se vede mezi stejnými účastníky (jako řízení o vyloučení majetku z výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva) a je posuzován stejný okruh rozhodných skutečností. Důvodem, pro který nelze rozhodnutí vykonat, je vlastnické právo této osoby, jež je nabyta s účinky předcházejícími vzniku soudcovského zástavního práva.

27. Protože usnesení odvolacího soudu je – jak vyplývá z výše uvedeného – z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správné a protože nebylo zjištěno, že by bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. a nebyla zjištěna ani jiná vada řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání oprávněného podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)

- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)